

ipd. Podkrepitev pravkar rečenega z navedbo konkretnih primerov bi bila na tem mestu skorajda nepotrebna, saj je princip »biti učencu prijazen« glavni in povsem neprikriti adut, na katerega emfatično stavijo tako rekoč vsi izdajatelji in izdelovalci učnih gradiv, nič manj kot to narokujejo osnovne smernice sodobne pedagogike. V ilustracijo navedimo le en zgleden primer uradne predstavitve nekega sodobnega učila: gre za priročnik slovenske slovnice, katerega naslov je – ne Slovnica, pač pa *Gospodična Slovnica*:

»Gospodična Slovnica pristopa k tehnični in tako z vseh strani osovraženi plati jezika, k slovnici, na popolnoma svež in nov, predvsem pa duhovit način. Knjiga je namenjena v prvi vrsti otrokom, toda z njimi lahko slovnicične osnove ponovijo tudi odrasli, ki si želijo osvežitve pojmov, kot so besedne vrste, stavek in poved, ločila ali naglasna znamenja. Svojo ljubezen do sicer pregovorno dolgočasne slovenske slovnice kažeta avtorici v izredno igričem in iskričem prikazovanju jezikovnih zakonitosti. Tema vsakega poglavja je jasno razložena, razlaga pa je opremljena z domiselnimi in iskričimi verzi in rimami, s pomočjo katerih si bodo bralci igrave zapomnili slovnicične pojme, namreč – kar pri pouku zveni resno in zahtevno, Gospodična slovnica predstavi skozi igro, s katero se zelo dobro ujemajo in dopolnjujejo barvite ilustracije Irene Romih.« (Štok-Vojška in Vojyska, 2006 [predstavitveno besedilo založnika])

Ko gre za vprašanje sovraštva do vsega, kar je »zgolj« formalno, abstraktno in, posledično, pregovorno dolgočasno, so naslovi sodobnih učil nasploh zelo indikativni. Med naslovi učbenikov matematike za osnovne šole bomo recimo naleteli na zelo različna imenska »čudes«, kot na primer *Igraje in zares v svet matematičnih čudes*, *Svet matematičnih čudes 2–9*, *Kocka 1–9*, *Igra števil in oblik 1–9*, *Matematika za radovedneže 1–9* (navajamo po *Katalogu učbenikov za osnovno šolo*, 2012), skratka, na vse mogoče naslove, razen pričakovanega: takšnega, ki bi svoj predmet imenoval preprosto *Matematika*. Zgovorne naslove učil, ki spremljajo druga in že v osnovi manj formalna predmetna področja, na tem mestu puščamo ob strani (zadrega izbire najboljših je z naše strani prevelika, seznam pa bi bil v vsakem primeru preobsežen); zadošča omemba, da je iz številnih naslovov povsem nemogoče uganiti, kam se učilo umešča, tj. za katero predmetno področje je predvidena njegova vsebina.

Skratka, bistvo sodobne strategije začenjanja se proponira kot neka vnaprejšnja in tako rekoč preventivna *izključitev* pojmovnosti. Kolikor pa je pojem prav tista instanca, ki hočeš nočeš stoji na začetku vsakega možnega diskurza, to implicira, da sodobni način uvajanja učne snovi uporablja maneuver neke odlikovane suspenzije: suspenzije formalnih